

Al weer voor de 21ste keer was ik op het Scheveningse vliegerfeest. Alle keren was het voor mij een prettige beleving en ik kijk er ieder jaar weer naar uit.

Dit jaar was voor de opening het thema "vogels" gekozen. Daarom geef ik in vogelvlucht mijn beleving van Scheveningen 1998.

Als ik vrijdagmiddag op de boulevard arriveer heerst er een ongebruikelijk nerveuze atmosfeer, een speciaal voor dit evenement gebouwde "Pino", de Big-Bird uit Sesamstraat, was nog niet uit Duitsland gearriveerd en ook één van de twee 15 meter brede ooevaars uit Nieuw Zeeland lijkt liever zelf te vliegen dan met een vliegtuig mee te reizen.

Het is een zwakke afnemende wind en met veel moeite en veel melken krijg ik mijn vogeltrein in de lucht. John heeft naast mij dezelfde problemen met zijn pinquentrein. Als ik op de helft van mijn 330 vogels ben, neemt de wind vrij plotseling toe en ik moet vanwege de toegenomen trekkracht stoppen. Echter niet voordat ik snel een paar sponsorvlaggen in de lijn heb gehangen, immers "wiens brood men eet diens woord men spreekt", oud Chinees spreekwoord.

De bobo's komen uit het Kurhaus met burgemeester Deetman voorop, die de opening zal verrichten met de aanwezige 15 meter ooevaar. Het lukt hem met medewerking van 2 klassen schoolkinderen uit Scheveningen, zijn stadssymbool boven Scheveningen te laten vliegen. De te elfder ure gearriveerde Pino durft niet omhoog. De wind is inmiddels zo pittig geworden dat Pino haast niet meer te hanteren is. Nadat een ieder verdwenen is achter de drankjes en hapjes moeten John en ik de beukende treinen nog weten binnen te halen. Met veel hulp van omstanders, maar jankend, met veel schade, dikke handen en vliegereczeem (dit zijn blaren), lukt het ons alles weer in de kisten te krijgen. De eerste week weet ik weer wat ik doen kan namelijk alle vogels nazien en repareren.

Zaterdag.

De wind is toegenomen tot 4 à 5 Beaufort, maar gedraaid naar zuid-oost. Dit betekent voor Scheveningen, dat de wind schuin vanachter de gebouwen komt, dus turbulentie. Met moeite lukt het om enige vliegers weg te krijgen. Bonkend, driftend en zwalkend staan ze daar en iedere vlieger heeft veel ruimte nodig. Peter Lynn krijgt zowaar een enorme Octopus in de lucht, maar wel geankerd aan beide zijden om het zwaaien in te perken. Claudio Cappelli probeert zijn zee-meermin met Dolly Partonmaten aan het zwerk toe te vertrouwen, maar telkens knalt ze met haar "handelsmerk" op het zand, hetgeen niet leuk is. De groep uit Cuxhaven worstelt met Ernie, Bert en Super Grover wat niet lukt. De groep geeft zich maar over aan hun tweede hobby, die alles te maken heeft met een bekend biermerk. De megabite van 650 vierkante meter wordt op het strand in gereedheid gebracht, maar bij het vullen scheurt deze aan de neus- en staartzijde open. Zeker twee gaten van ± twintig vierkante meter, elk gat zie ik razend snel verschijnen. De vliegerteams uit China, Thailand en Maleisië lopen wat hulpeloos rond en denken hebben we daarvoor nu duizenden kilometers gereisd.

De megabite wordt provisorisch met rollen nieuwe stof gerepareerd. Maar wat allang dreigde gebeurt, het begint te regenen, en niet zo maar, maar met bakken vol en dit zal de verdere dag niet meer veranderen. Het grootste probleem is nu om de honderden vierkante meters stof, doorweekt en zwaar van het zand, van het strand af te krijgen. Twee bulldozers helpen daarbij en de enorme lappen worden in zeecontainers geschoven. Enige jongelui, herkenbaar aan de roze shirts en lid van een scoutinggroep, worden vrijwillig aangewezen om mijn vliegers van het strand te helpen halen. "Bedankt jongens, alleen was mij dat niet gelukt". Gerard Scholtes worstelt ondertussen met twee jongelui aan een katrol om

mijn paraslee van vijf meter met daaraan enige objecten naar de aarde te doen wederkeren. Zes meter inlopen om vervolgens weer enige meters teruggeworpen te worden is het resultaat. Eindelijk lukt het met schuim in de bilbaad en vies van het zand.

In het hotel vragen enige Aziatische teamleden of ik droge shirts voor hen te leen heb. 's Avonds zie ik een Chineesje en een Thaitje in mijn maat 62 shirt en jack, dat is komisch. De familie Scholtes verzamelt de natte kleding en is vervolgens de hele nacht bezig alles binnenshuis te drogen. Volgens mij zullen ze nog maandenlang in huis zand vinden.

Zondag.

Zowaar een mager zonnetje, maar grote witte schuimkoppen op de golven. Dit betekent een dikke 5 Beaufort met uitschieters naar 6, maar gelukkig is de wind wel gedraaid naar zuidwest. Aangekomen bij de opslagcontainers loopt het water nog steeds met een dun straaltje onder de deur door. Wetend dat spinnaker ook snel droog kan zijn, wordt alles vanaf de boulevard op het strand uitgelegd. Een vreemd gezicht is het om het hele strand vol met enorme gekleurde lappen te zien en bijna geen zand.

Voorzichtig komen de eerste vliegers en weldra is alles droog en kleuren we de hemel in. De wind blijft hard doorstaan. Mijn paraslee met tulpen en kleurpotloodwindzak worden doorgesneden en verdwijnen richting pier, waar zij bovenaan de reling blijven hangen. De genoemde roze shirtjes doen uitstekend hun werk en wachten met bergen tot ik gearriveerd ben.

De duiker van Martin Lester van zo'n 20 meter lengte komt ook draadloos voorbij en veegt enige terrastafeltjes met voedsel schoon.

Even later dendert de bol van Nationale Nederlanden, de hoofdsponsor, langs over een strandtent om bovenop de boulevard nog wat na te stuiten tegen een winkelgevel. Boven de pier verschijnt een rode Cody en ik herken deze als de pilot van